

همایش فراموش شده!

اشاره

همراهان همیشگی مجلهٔ رشد آموزش ریاضی، سلام و درود. بر آن شدیم تا این شماره از مجلهٔ رشد را، به‌جای سخن معمول سردبیر، با بهره‌گیری از سخنان ارزشمند خانم دکتر **زهرا گویا** در نوزدهمین کنفرانس آموزش ریاضی آغاز کنیم. محتوای الهام‌بخش این گفتار چراغ راهی برای همهٔ علاقه‌مندان به ریاضی و آموزش کشور است.

از همهٔ شما خوانندگان گرامی دعوت می‌کنیم همچون گذشته، این شماره از مجله را هم با علاقه و دقت مطالعه کنید تا از مطالب پر بار آن بهره ببرید. امیدواریم این نسخه از مجله بستر مناسبی برای پیشرفت‌های تازه فراهم آورد و همچنان شاهد شکوفایی‌های علمی کشورمان باشیم.

حسین نامی ساعی

سخنان دکتر زهرا گویا در مراسم افتتاحیهٔ نوزدهمین همایش آموزش ریاضی

ابتدا می‌خواهم این را بگویم که نگذاریم همایش دوسالانه بشود. این مدت که دوساله شد چه بهره‌ای بردیم؟

۲۸ سال پیش ما اولین همایش آموزشی را برگزار کردیم. درخواست دادیم و پذیرفتند و باور کردند که حوزه‌های آموزشی برای خودشان شأنیت جدا دارند و فقط زائده‌ای از آن موضوع نیستند؛ خودشان دنیای دیگری هستند. وقتی در سال ۱۳۷۵ شروع کردیم، تا چندین سال خوشبختانه همایش را سالانه برگزار کردیم و نام همایش شد: «همایش سالانهٔ آموزش ریاضی ایران». اما بعد از چند سال عده‌ای از همکاران ما از سر دلسوزی و نگرانی گفتند اگر هر سال بخواهیم برگزار کنیم، شاید به تعداد کافی مقاله نداشته باشیم. یا شاید کیفیت علمی برنامه‌ها مثلاً خیلی بالا نباشد. این دلهره‌ها به عزیزانمان تسری پیدا کرد و تصمیم گرفته شد همایش را دو سال یک بار برگزار کنیم. این در حالی بود که همایش‌های موضوعی فیزیک، شیمی، زیست و بعد ادبیات فارسی و مانند این‌ها خیلی بعد از ما شروع کردند و حالا جلوترند. ما الان نوزدهمین کنفرانس را برگزار می‌کنیم. من به‌تنهایی با سماجت اعلام می‌کنم همایش سالانه باشد! در اینجا همکاران

عزیز اتحادیه هم حضور دارند. خواهش می‌کنم حرف مرا یک بار دیگر بشنوید و تجدیدنظر کنیم. بعد از این فرصتی که برای آموزش ریاضی ایجاد شد و بعد از گذشت سه سال از دورهٔ کرونا که همه چیز مجازی بود، اواخر فروردین امسال تازه به دانشگاه فرهنگیان استان اصفهان مجوز دادند که همایش آموزش ریاضی را برگزار کنند. ۴۰۳ مقاله به دبیرخانهٔ همایش رسید. این آمار خیلی خیره‌کننده‌ای است. نگران چه هستیم؟ چرا فکر می‌کنیم نمی‌توانیم خوب برگزار کنیم؟! اگر شما دست سالم را ببندید و وبال گردن کنید، دو ماه بعد که باز کنید، دست دیگر ماهیچه و قدرت ندارد و به سختی می‌تواند حرکت کند. ما نمی‌توانیم یک‌روزه تصمیم بگیریم و بعد آن را اجرا کنیم. آموزش ریاضی به ما یاد می‌دهد که روزها و روزها روی یک مسئله کار می‌کنیم و در یک لحظه راه‌حل در ذهن‌ها جرقه می‌زند. آن «یافتن یافتن» پشتوانه دارد. ما مجبوریم و لازم داریم که طی طریق کنیم. ریاضی یکی از بسترهای خوب این کار است.

در همایش‌ها ما معمولاً ۱۰۰ نفر یا ۱۵۰ شرکت‌کننده داریم. چرا؟ چون همایش‌ها به نظر من فراموش‌شده هستند. یعنی آن قدر با تأخیر برگزار می‌شوند که فراموش می‌شوند. البته در این فراموشی، سه سال کرونا خیلی اثرگذار بود. ولی من تأکید می‌کنم وجود سالانهٔ همایش آموزش ریاضی حقی را از کسی ضایع نمی‌کند. نگران نباشید! دست‌درازی به مال دیگری نمی‌کند. چرا از اینکه آموزش و پرورش برای همایشش هزینه کند، نگرانیم؟! ما دوره‌های بازآموزی معلمان را منصفانه ارزیابی کنیم و ببینیم چقدر معلمان از این دوره‌ها راضی‌اند. چقدر این دوره‌ها مبتنی بر نیازهای عاجل معلمان برگزار می‌شوند.

بگذارید حرف‌ها را با هم در همایش‌های آموزش ریاضی بزنیم. اگر با من بود، این همایش را دوبار در سال برگزار می‌کردم، نه دوسالانه! یک بار منطقه‌ای و یک بار کشوری. منطقه‌ها برای خودشان همایش را برگزار می‌کردند و سالی یک‌بار هم کنفرانس را در سطح ملی داشتیم. اگر این کار را نکنیم، انسجامش از بین خواهد رفت و در همایش دو سال بعد، جمعیت نصف می‌شود؛ شک نکنید!